

ДЕРЖАВНІ ТА ПРИВАТНІ ВИКОНАВЦІ ЯК СУБ'ЄКТИ КОРУПЦІЙНИХ
КРИМІНАЛЬНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬКоновальчук С.С.¹

Опубліковано	Секція	УДК
30.09.2025	Право	343.3

DOI: <https://doi.org/10.5281/zenodo.20255131>

Аналіз правової природи діяльності державних та приватних виконавців у контексті визначення їх як суб'єктів корупційних кримінальних правопорушень, та дослідження доцільності законодавчого відмежування таких осіб від категорії службових осіб показав наступне. Статус державних та приватних виконавців у механізмі протидії корупційним кримінальним правопорушенням має принципово різну правову природу, попри зовнішню подібність реалізовуваних ними повноважень.

Приватний виконавець, здійснює делеговані владні повноважень, не перебуваючи на державній службі, та здійснює незалежну професійну діяльність на засадах самозайнятості. Це дозволяє розглядати його як особу, яка надає публічні послуги у розумінні кримінального закону (ст. 365-2 КК України). Як суб'єкт господарювання приватний виконавець наділений державою делегованими повноваженнями - владними повноважень, що не є виключенням для кола суб'єктів, визначених ст.ст. 365-2 та 368-4 КК (до таких осіб можна віднести, наприклад, третейського суддю).

Державний виконавець має інший правовий статус, оскільки він є державним службовцем, та реалізує владні управлінські функції в межах державного механізму. Як наслідок, державний виконавець відповідає ознакам службової особи у розумінні кримінального законодавства, і не може визнаватися суб'єктом кримінального правопорушення, передбаченого ст. 365-2 КК України. Чинна позиція законодавця віднесення державного виконавця до категорії осіб, які надають публічні послуги, суперечить юридичній природі державної служби, суперечить системній побудові розділу XVII Особливої частини КК України. такий підхід призводить до штучного змішування службових та професійно-публічних функцій. Такий підхід є неприпустимим, та має бути виправлений на законодавчому рівні шляхом виключення «державного виконавця» з переліку ч.1 ст. 365-2 КК.

Ключові слова: суб'єкт, публічні послуги, корупційне кримінальне правопорушення, державний виконавець, приватний виконавець, зловживання повноваженнями, підкуп.

PUBLIC AND PRIVATE EXECUTORS AS SUBJECTS OF CORRUPTION CRIMINAL
OFFENCES

An analysis of the legal nature of the activities of public and private executors in the context of identifying them as subjects of criminal corruption offenses, and the study of the

¹ аспірант кафедри кримінального права
Національного університету
«Одеська юридична академія»
ORCID: <https://orcid.org/0009-0000-8361-8209>

feasibility of legally differentiating such persons from the category of public officials, showed the following. The status of public and private executors in the mechanism for combating criminal corruption offenses has a fundamentally different legal nature, regardless of the external similarity of the authorities they exercise.

A private executor performs delegated governmental powers without being a public officer and carries out independent professional activities on a self-employed basis. It allows him to be considered as a person who provides public services within the meaning of criminal law (Article 365-2 of the Criminal Code of Ukraine). As a business entity, a private contractor is vested by the state with delegated powers—authoritative powers—which are not an exception for the circle of subjects defined in Articles 365-2 and 368-4 of the Criminal Code (such persons may include, for example, an arbitrator).

A state executor has a different legal status, because he is a public official and performs administrative functions within the state apparatus. Consequently, a state executor meets the criteria of a public official within the meaning of criminal law and cannot be regarded as a subject of the criminal offense provided for in Article 365-2 of the Criminal Code of Ukraine. The current position of the legislature classifying a state executor as a person providing public services conflicts with the legal nature of the public service and the systematic structure of Chapter XVII of the Special Part of the Criminal Code of Ukraine. This approach leads to an artificial mixing of official and professional-public functions. This approach is inadmissible and must be corrected at the legislative level by excluding “state executors” from the list in Part 1 of Article 365-2 of the Criminal Code.

Key words: subject, public services, corruption criminal offense, state executor, private executor, abuse of authority, bribery.

Постановка проблеми. Питання правового статусу державних та приватних виконавців у системі суб'єктів корупційних кримінальних правопорушень є одним із дискусійних у кримінально-правовій доктрині та правозастосовній практиці. Його актуальність обумовлена трансформацією підходів до здійснення функцій примусового виконання рішень та запровадженням змішаної моделі виконавчого провадження, у межах якої поряд із державними виконавцями функціонують приватні виконавці, наділені значним обсягом владних повноважень. Наділення цих суб'єктів владними повноваженнями, спрямованими на забезпечення виконання судових рішень, обумовлює підвищені вимоги до законності їх діяльності, а також актуалізує проблему кримінальної відповідальності у випадках зловживання такими повноваженнями. Наукову та практичну проблему становить те, що законодавець, визнаючи суспільно значущий характер діяльності таких осіб, водночас відніс їх не до категорії службових осіб, а до осіб, які надають публічні послуги. Це суттєвим чином вплинуло на механізм кримінально-правової оцінки їх діяльності, зокрема у сфері корупційних кримінальних правопорушень, та зумовив появу низки проблемних питань щодо правової природи їх повноважень, меж публічно-владного елемента у їх діяльності, критеріїв відмежування від службових осіб та особливостей кримінальної відповідальності за корупційні правопорушення.

Особливість правового становища виконавців полягає у тому, що, з одного боку, вони реалізують публічно-владні повноваження, а з іншого — приватні виконавці можуть діяти в умовах організаційної та фінансової самостійності, що створює додаткові ризики зловживань. Слід додати, що діяльність державних та приватних виконавців безпосередньо пов'язана із реалізацією функції державного примусу, втручанням у право власності (наприклад, арешт майна), застосуванням заходів, які здатні обмежити права та свободи особи (заборона виїзду за кордон), забезпеченням виконання судових рішень як складової права на справедливий суд. В умовах воєнного стану значення діяльності виконавців суттєво зростає, оскільки саме вони забезпечують примусове

виконання рішень, стягнення активів, реалізацію окремих санкційних механізмів, захист майнових прав і функціонування механізму правосуддя загалом. За таких умов будь-які корупційні зловживання у сфері виконавчого провадження набувають підвищеної суспільної небезпечності, оскільки можуть підривати довіру до правосуддя, ефективність судового захисту та авторитет держави. Фактично такі особи реалізують делеговані владні повноваження, здатні істотно впливати на права та законні інтереси фізичних і юридичних осіб, що обумовлює підвищені корупційні ризики у цій сфері. У зв'язку з цим виникає питання: чи є обґрунтованим виключення державних і приватних виконавців із категорії службових осіб та їх віднесення до осіб, які надають публічні послуги, або ж така модель створює штучну конструкцію, що ускладнює кваліфікацію кримінальних правопорушень і не повною мірою відповідає реальному характеру їх повноважень. У цьому контексті виникає необхідність визначення їх місця у системі суб'єктів кримінальних правопорушень, оскільки від цього залежить питання правильної оцінки незаконних дій таких осіб: наприклад, за ст. 366 і ст. 364 КК України, або ст. 358 та ст. 365-2 КК України.

Додаткової актуальності проблемі надає неоднорідність судової практики (до червня 2016р. державні виконавці несли відповідальність за ст. 364 КК України) та необхідність узгодження національного законодавства з європейськими підходами до визначення осіб, які здійснюють публічні функції. З'ясування того, чи відповідає чинна модель кримінально-правового статусу державних і приватних виконавців їх фактичній ролі у механізмі реалізації державної влади, природі здійснюваних ними повноважень та цілям ефективної протидії корупції, є одним завданням, яке має бути вирішене в практичній площині та на законодавчому рівні.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематика кримінальної відповідальності за корупційні кримінальні правопорушення, а також визначення кола їх спеціальних суб'єктів неодноразово ставала предметом дослідження. Значний внесок у розробку загальнотеоретичних засад кримінально-правової протидії корупції здійснили такі українські вчені, як О.О. Дудоров, М.І. Мельник, Д.Г. Михайленко, В.О. Навроцький, А.В. Савченко, М.І. Хавронюк та інші. В аспекті дослідження підстав відповідальності саме осіб, які надають публічні послуги, науковий інтерес представляють роботи О.К. Маріна, Л.М. Палюх, О.С. Перешивка, Р.О. Ніколенка, В.В. Нордіо, В.В. Черниша та інших учених, які аналізували правову природу делегованих публічних повноважень і особливості відповідальності осіб, що не є службовими у формально-юридичному розумінні. Водночас питання кримінально-правового становища державних та приватних виконавців як суб'єктів корупційних кримінальних правопорушень залишається недостатньо розробленим. Не применшуючи наукового значення наявних досліджень, слід констатувати, що питання кримінально-правової характеристики державних та приватних виконавців як суб'єктів корупційних кримінальних правопорушень залишається дискусійним, зокрема щодо їх віднесення до осіб, які надають публічні послуги.

Метою цієї статті є аналіз правової природи діяльності державних та приватних виконавців у контексті визначення їх як суб'єктів корупційних кримінальних правопорушень, а також оцінка доцільності законодавчого відмежування таких осіб від категорії службових осіб. Це обумовлює вирішення таких завдань: з'ясувати правову природу діяльності державних та приватних виконавців, визначити особливості їх публічно-владних повноважень, дослідити критерії відмежування службових осіб від осіб, які надають публічні послуги, оцінити доцільність позиції чинного законодавчого підходу.

Виклад основного матеріалу. Чинне кримінальне законодавство в статті 365-2 КК України визначає державного та приватного виконавця в якості спеціального суб'єкта зловживання повноваженнями в сфері надання публічних послуг, а ст. 368-4 КК

України – тільки приватного виконавця. Такий підхід сформувався не одразу: 1) в первинній редакції введена до КК України ст. 365-2 (Законом від 07.04.2011р. № 3207-VI) державного виконавця до кола осіб, які надають публічні послуги не відносила, а зловживання, підкуп та підробка, вчинені державним виконавцем, кваліфікувалися за ст. 364, ст. 368, ст. 366 КК України як вчинені службовою особою; 2) Законом України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів» від 02.06.2016 р. № 1403-VIII [1] коло суб'єктів за ст. ст. 358, 365-2 та 368-4 розширено за рахунок «приватного виконавця»; 3) і вже Законом України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо вдосконалення державної реєстрації прав на нерухоме майно та захисту прав власності» від 06.10.2016 р. № 1666-VIII ст.ст. 358 і 365-2 КК суб'єктний склад розширився за рахунок «державного виконавця»; 4) щодо ст. 368-4 КК – чинна редакція статті не визначає державного виконавця в якості суб'єкта підкупу осіб, які надаються публічні послуги. Як наслідок, виникає закономірне питання: державний виконавець за логікою ст. 365-2 КК є особою, яка надає публічні послуги, але не є суб'єктом за ст. 368-4 КК, тож у випадку отримання неправомірної вигоди державний виконавець має визначатися за критеріями службової особи (ст. 364 КК).

Відповідно до ст. 1 Закону України від 02.06.2016 р. № 1403-VIII, примусове виконання судових рішень і рішень інших органів (посадових осіб) (далі - рішення) покладається на органи державної виконавчої служби та у визначених Законом України «Про виконавче провадження» випадках - на приватних виконавців [1]. Відповідно до ч.2 ст. 7 Закону України від 02.06.2016р. № 1403-VIII державний виконавець є представником влади, діє від імені держави і перебуває під її захистом, за змістом ч. 1 ст. 8 цього ж Закону є державним службовцем (тобто, займає посаду державної служби в органі державної влади, одержує заробітну плату за рахунок коштів державного бюджету та здійснює встановлені для цієї посади повноваження [2]). Таким чином правовий статус державного виконавця визначається законами України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів», «Про виконавче провадження», «Про державну службу». Тож віднесення державних виконавців до осіб, визначених ст. 365-2 КК прямо суперечить припису в ч. 1 ст. 365-2 КК - «іншою особою, яка не є державним службовцем, посадовою особою місцевого самоврядування, але здійснює професійну діяльність, пов'язану з наданням публічних послуг».

На це ж зауважує Л.М. Палюх та зазначає, що «очевидно державний виконавець не може бути віднесений до осіб, які здійснюють професійну діяльність, пов'язану з наданням публічних послуг, оскільки є державним службовцем відповідно до ч. 1 ст. 8 Закону України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів» [3].

Відповідно до Закону України від 14.10.2014 р. № 1700-VII за пп. в п. 1 ч. 1 ст. 3 особами, уповноваженими на виконання функцій держави або місцевого самоврядування є державні службовці, посадові особи місцевого самоврядування; а за пп. б п. 2 ч. 1 ст. 3 «особи, які не є державними службовцями, посадовими особами місцевого самоврядування, але надають публічні послуги (аудитори, нотаріуси, приватні виконавці, оцінювачі, а також експерти, арбітражні керуючі, незалежні посередники, члени трудового арбітражу, третейські судді під час виконання ними цих функцій, інші особи, визначені законом) відносять до осіб, які для цілей цього Закону прирівнюються до осіб, уповноважених на виконання функцій держави або місцевого самоврядування» [4]. Зміст цієї статті свідчить про безперечне віднесення галузевим антикорупційним законодавством приватних виконавців до службових осіб, які надають публічні послуги.

Відповідно до ст. 16 Закону України від 02.06.2016 р. № 1403-VIII, приватним виконавцем може бути «громадянин України, уповноважений державою здійснювати діяльність з примусового виконання рішень у порядку, встановленому законом» [1]. При цьому приватний виконавець є суб'єктом «незалежної професійної діяльності», і за ч. 1 ст. 31 цього Закону за вчинення виконавчих дій приватному виконавцю сплачується винагорода. Таким чином приватний виконавець є суб'єктом господарювання, якому згідно до рішення Кваліфікаційної комісії приватних виконавців Міністерства юстиції України надано право на здійснення діяльності приватного виконавця. Він не є державним службовцем, але рішенням Мініюсту України наділений делегованими владними повноваженнями на приведення до виконання рішень суду.

Закон України від 02.06.2016 р. № 1403-VIII не розмежовує права та обов'язки державного та приватного виконавця. Відповідно до ч. 2 ст. 18 Закону України № 1404-VIII, виконавець зобов'язаний, серед іншого, здійснювати заходи примусового виконання рішень у встановлений в судовому рішенні або виконавчому документі спосіб та порядку, надавати всім учасникам сторонам виконавчого провадження можливість ознайомитися з матеріалами виконавчого провадження, розглядати в установлені законом строки їх заяви та роз'яснювати їхні права та обов'язки [5]. А згідно із ч. 3 ст. 18 Закону України № 1404-VIII, виконавець під час здійснення виконавчого провадження, зокрема, має право, серед іншого: «за наявності вмотивованого рішення суду про примусове проникнення до житла чи іншого володіння фізичної особи безперешкодно входити на земельні ділянки, до житлових та інших приміщень боржника - фізичної або юридичної особи, особи, в якій перебуває майно боржника чи майно та кошти, належні боржникові від інших осіб», проводити в них огляд, опечатувати такі приміщення, арештовувати та вилучати належне боржникові майно, на яке можливо звернути стягнення; накладати арешт на майно боржника, на кошти та інші цінності боржника, зокрема на кошти, які перебувають у касах, на рахунках у банках, інших фінансових установах ін., опечатувати, вилучати, передавати таке майно на зберігання та реалізовувати його в установленому законодавством порядку; здійснювати реєстрацію обтяжень майна; накладати стягнення у вигляді штрафу на фізичних, юридичних та посадових осіб у випадках, передбачених законом; у разі ухилення боржника від виконання зобов'язань, покладених на нього рішенням, звертатися до суду за встановленням тимчасового обмеження у праві виїзду за межі України до виконання зобов'язань [1] та ін. Вказане свідчить, що і приватний і державний виконавець наділені однаковими владними повноваженнями, які є обов'язковими для всіх осіб – учасників виконавчого провадження, тобто виконують функції представника влади.

Закон розмежовує повноваження між приватним та державним виконавцем на рівні категорій виконавчих проваджень, у яких приватний виконавець не може бути залучений: рішень про відібрання і передання дитини, встановлення побачення або усунення перешкод, або якщо дитина є боржником; щодо рішень, за якими боржником є держава, державні органи, органи місцевого самоврядування, їх посадові особи, «державні та комунальні підприємства, установи, організації, юридичні особи, частка держави у статутному капіталі яких перевищує 25 відсотків, та/або які фінансуються виключно за кошти державного або місцевого бюджету» або за якими стягувачами є держава, державні органи, органи військового управління, або рішень, які передбачають вчинення дій щодо майна державної чи комунальної власності; рішень про виселення та вселення фізичних осіб, адміністративних судів та рішень Європейського суду з прав людини ін. (ч. 2 ст. 5 Закону України № 1404-VI) [5]. Таким чином, виключно на державних виконавців покладається забезпечення здійснення виконавчих дій у провадженнях, де наявні інтереси держави або органів місцевого самоврядування, або інтереси дітей, чи психічно хворих осіб.

Законом України «Про особливості надання публічних (електронних публічних) послуг» в п.6 ч.1 ст. 1, публічна послуга визначається як юридично або соціально значуща дія суб'єкта надання публічної (електронної публічної) послуги, у тому числі адміністративна послуга, за заявою (зверненням, запитом) суб'єкта звернення або без такого звернення, у результаті якої набуваються, переходять, припиняються права та/або здійснюються обов'язки суб'єктом звернення, надаються відповідні матеріальні та/або нематеріальні блага суб'єкту звернення [6]. В такому розумінні приватні та державні виконавці надають публічні послуги, але це ще не є підставою їх віднесення до суб'єктів за ст. 365-2 КК, оскільки Національна поліція також надає поліцейські послуги із забезпечення публічної безпеки і порядку, охорони прав і свобод людини, а також інтересів суспільства і держави та ін., що втім не позбавляє законодавчої можливості визнавати поліцейських в якості службових осіб.

Відповідно до ст. 1 Закону від 06.09.2012р. № 1689-IX, адміністративна послуга - результат здійснення владних повноважень суб'єктом надання адміністративних послуг за заявою фізичної або юридичної особи, спрямований на набуття, зміну чи припинення прав та/або здійснення обов'язків такої особи відповідно до закону [7]. Але гідно до ст. 2 Закону України № 1689-IX дія цього Закону не поширюється на суспільні відносини, щодо судочинства, виконавчого провадження (п.6); нотаріальних дій (п.7); виконання покарань (п.8). Тож діяльність державних та приватних виконавців не становить суспільних відносин, пов'язаних з наданням адміністративних послуг.

О.П. Світличний «під публічними послугами» розуміє суспільно значущу публічно-владну діяльність здійснювану органами державної влади (переважно виконавчої) та органами місцевого самоврядування, іншими уповноваженими суб'єктами, які належать до сфери управління вказаних органів, зокрема й на підставі делегованих повноважень за рахунок коштів державного бюджету та бюджету органів місцевого самоврядування [8, с.200]. За таким визначенням приватного виконавця (втім і більшість суб'єктів, визначених ч. 1 ст. 365-2 КК) складно віднести до суб'єкта, який уповноважений на надання публічних послуг.

С.Я. Шийович виходить з того, що правове поняття публічної послуги може бути сформульоване на основі резюмування таких характеристик: це виражена в нормах права, гарантована державою цілеспрямована діяльність із задоволення прав і законних інтересів, виконання деяких обов'язків фізичної чи юридичної особи, що її ініціює [9]. І такий підхід дозволяє відносити окремі види виконавчих дій до сфери надання публічних послуг – як особи, яка уповноважена державою, зокрема приводити до виконання судові рішення, якими відновлено порушені права, та зобов'язання боржників відновити відносини у попередній стан або відшкодувати завдану шкоду.

Підхід вчених, які досліджують адміністративне право, акцентують увагу при визначенні публічних послуг виключно на можливості їх надання публічними органами – державними органами та місцевого самоврядування. Втім Закон України від 15.07.2021 р. № 1689-IX такою вказівкою не обмежується.

В кримінально-правовій літературі сформувався інший підхід. В. І. Тютюгін зазначив, що публічними можуть визнаватися послуги, виходячи з того, що: вони є загальнодоступними, тому надаються на звернення будь-якої особи; правом надання таких послуг осіб, які здійснюють певну професійну діяльність, наділяють органи держави чи місцевого самоврядування; такі послуги, на відміну від суто професійних, мають юридично значущий характер, оскільки підтверджують чи посвідчують певні події, явища або факти, які породжують чи здатні породити наслідки правового характеру; у разі надання таких послуг зазначені особи також виконують організаційно-розпорядчі чи адміністративно-господарські функції, але не належать водночас до службових осіб чи найманих працівників юридичних осіб публічного чи приватного права [10, с. 5]. Такий підхід розширює коло осіб, які можуть бути уповноважені на

надання публічних послуг, однак виключається моховитість надання на делегованій підстав функцій представника влади.

С. В. Гізімчук і Ю. В. Гродецький виділяють такі ознаки публічних послуг, що зазначені в ст. 365-2 КК України: вони надаються фізичним або юридичним особам; спрямовані на набуття, зміну чи припинення ними прав та/або обов'язків; право на надання таких послуг, їх види, порядок та форма реалізації визначаються відповідними нормативними актами, які виходять від державних органів чи органів місцевого самоврядування; такі послуги спричиняють (породжують) наслідки правового характеру; результати надання таких послуг, як правило, оформлюються офіційним документом [11, с.568]. Вказаним вчені ще більше розширюють підхід до визначення «публічних послуг», уникаючи конкретизації особливостей надавачів цих послуг.

Якщо виходити з позиції, що за 365-2 КК України суб'єктами є особи, які не є державними службовцями, посадовими особами місцевого самоврядування, але здійснюють професійну діяльність, пов'язану з наданням публічних послуг, то державних виконавців категорично не можна відносити до осіб, які надають публічні послуги. Тим більше, що ст. 368-4 КК не відносить державних виконавців до осіб, які надають публічні послуги, тому неприпустимим є використання «подвійних стандартів» при визначенні «кримінально-правового статусу» державного виконавця в якості особи, яка надає публічні послуги, у випадку зловживання, і службовою особою - у випадку отримання неправомірної вигоди, адже статус цієї особи не змінюється в залежності від характеру вчинюваного кримінального правопорушення.

Судова практика притягнення державних виконавців за ст. 368 КК підтверджує позицію щодо визнання державного виконавця як службової особи [12]. І одночасно одержання приватним виконавцем неправомірної вигоди для себе за вчинення дій з використанням наданих йому повноважень в інтересах того хто надає таку вигоду кваліфікується судами за ст. 368-4 КК України [13]. При цьому трапляються випадки, коли і сторона обвинувачення і суд фактично одночасно визначають державного виконавця і особою, яка надає публічні послуги (обвинувачувалася за ст. 365-2 КК) і службовою особою – попередньо кваліфікуючи дії за ст. 366 КК – службова підробка (в цілому про справі він був виправданий через недоведеність вини) [14]. Такий підхід є неприпустимим, та має бути виправлений на законодавчому рівні шляхом виключення «державного виконавця» з переліку ч.1 ст. 365-2 КК. Думки про виключення державного виконавця з переліку осіб, які надають публічні послуги, дотримується і В.В. Нордіо [15, с. 112].

З питання віднесення приватного виконавця до осіб, які надають публічні послуги (ст. 365-2, ст. 368-4 КК, пп. б п. 2 ч. 1 ст. 3 Закону України «Про запобігання корупції»), вважаємо, що тут немає вагомих заперечень. В.В. Нордіо пропонує відносити приватних виконавців до службових осіб, через те, що він є «не лише є представником влади, а й виконує адміністративно-господарські функції, що дає підстави відносити його ... до службових осіб» [16, с.82]. З таким твердженням не можемо погодитися оскільки: приватні виконавці є самостійними суб'єктами господарювання, не є державними службовцями або службовцями органів місцевого самоврядування, оплату за виконану роботу отримують у вигляді гонорару, - вже за цим критерієм не відповідають ознакам службової особи. Як суб'єкт господарювання приватний виконавець не може не виконувати адміністративно-господарських функцій, а щодо покладення на нього виконання владних повноважень, то це не виключенням для кола суб'єктів, визначених ст.ст. 365-2 та 368-4 КК (до осіб, які наділені такими функціями можна віднести, наприклад, третейського суддю).

Висновки. Проведене дослідження дає підстави для висновку, що кримінально-правовий статус державних та приватних виконавців у механізмі протидії корупційним кримінальним правопорушенням має принципово різну правову природу, попри

зовнішню подібність реалізовуваних ними повноважень. Приватний виконавець, незважаючи на здійснення делегованих владних повноважень, не перебуває на державній службі, не входить до системи державних органів та здійснює незалежну професійну діяльність на засадах самозайнятості. Його діяльність поєднує елементи публічно-владної та професійної приватно-правової природи, що дозволяє розглядати його як особу, яка надає публічні послуги у розумінні кримінального закону (ст. 365-2 КК України). Натомість державний виконавець має інший правовий статус, оскільки: є державним службовцем, здійснює діяльність від імені держави, входить до структури органів державної виконавчої служби та реалізує владні управлінські функції в межах державного механізму. У зв'язку з цим державний виконавець відповідає ознакам службової особи у розумінні кримінального законодавства, а тому не може визнаватися суб'єктом кримінального правопорушення, передбаченого ст. 365-2 КК України. Віднесення державного виконавця до категорії осіб, які надають публічні послуги, суперечить юридичній природі державної служби, та системній побудові розділу XVII Особливої частини КК України, оскільки фактично призводить до штучного змішування службових та професійно-публічних функцій. Вказане свідчить про необхідність забезпечення єдиного підходу у правозастосовній практиці щодо кваліфікації корупційних кримінальних правопорушень, учинених державними та приватними виконавцями.

Перелік використаних джерел:

1. Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів: Закон України від 02.06.2016 р. № 1403-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1403-19#n521> (дата звернення 05.09.2025)
2. Про державну службу: Закон України від 10.12.2015 р. № 889-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/889-19#Text> (дата звернення 05.09.2025)
3. Палюх Л. М. Зміст поняття «особа, яка здійснює професійну діяльність, пов'язану з наданням публічних послуг» у кримінально-правових нормах. *Часопис Київського університету права*. 2017. №2. С. 240-244.
4. Про запобігання корупції: Закон України від 14.10.2014 р. № 1700-VII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1700-18#Text> (дата звернення 05.09.2025)
5. Про виконавче провадження: Закон України від 02.06.2016р. №1404-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1404-19#Text> (дата звернення 05.09.2025)
6. Про особливості надання публічних (електронних публічних) послуг: Закон України від 15.07.2021 р. № 1689-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1689-20#Text> (дата звернення 05.09.2025)
7. Про адміністративні послуги: Закон України від 06.09.2012 р. № 5203-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5203-17#Text> (дата звернення 05.09.2025)
8. Світличний О.П. Публічні послуги: сутнісні характеристики. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2021. № 2. С. 199-202. DOI <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2021-2/47>
9. Шийович С.Я. Публічні послуги: теоретико-правові аспекти. *Електронне наукове видання «Аналітично-порівняльне правознавство»*. 2023. № 1. С. 431-435. DOI <https://doi.org/10.24144/2788-6018.2023.01.74>
10. Тютюгін В.І. Новели кримінального законодавства щодо посилення відповідальності за корупційні злочини: вирішення проблеми чи проблеми для вирішення. *Юридичний вісник України*. 2010. № 5. С. 3-8.
11. Кримінальне право України: Особлива частина: підручник / Ю. В. Баулін, В. І. Борисов, В. І. Тютюгін та ін.; за ред.проф. В. Я. Тація, В. І. Борисова, В. І. Тютюгіна. 5-те вид., переробл. і допов. Х.: Право, 2015. 680с.

12. Постанова КК ВС від 04.06.2024 р. справа № 740/1179/19. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/119741391>, Постанова ККС ВС від 08.02.2024р. справа № 210/3326/18 <https://reyestr.court.gov.ua/Review/103760519> (виправдано), Постанова Полтавського апеляційного суду від 05.09. 2022 р. справа № 532/1020/20. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/106061474>, Вирок Червонозаводського районного суду м. Харкова від 14.02.19р. справа № 646/681/19. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/79828158> (дата звернення 05.09.2025)
13. Вирок Приморського районного суду м. Одеси від 14.02.2025 р. справа № 522/2086/23. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/125150449> (дата звернення 05.09.2025)
14. Вирок Черкаського районного суду Черкаської області від 27.04.2021 р. №708/110/19. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/96582922> (дата звернення 05.09.2025)
15. Нордіо В.В. Державний виконавець як суб'єкт кримінальних правопорушень. *Прикарпатський юридичний вісник*. 2023. Вип. 2 (49). С. 109 -113. DOI <https://doi.org/10.32782/pyuv.v2.2023.21>
16. Нордіо В.В. Приватний виконавець як суб'єкт кримінальних правопорушень. *Прикарпатський юридичний вісник*. 2023. Вип. 3 (50). С. 80-83. DOI <https://doi.org/10.32782/pyuv.v3.2023.16>